

**MIKE
TYSON**

MIKE TYSON

Adevărul de necombătut
AUTOBIOGRAFIA

împreună cu Larry Sloman

Traducere din engleză și note de
Florin Tudose

VICTORIA
BOOKS

The original title of this book is:
Undisputed Truth, by Mike Tyson

Copyright © 2013 by Tyrannic Literary Company LLC

© Publica, 2015, pentru ediția în limba română.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

ISBN 978-606-722-012-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TYSON, MIKE

Adevărul / Mike Tyson și Larry Sloman ; trad.: Florin Tudose. - București :

Publica, 2015

ISBN 978-606-722-012-4

I. Sloman, Larry

II. Tudose, Florin (trad.)

796.83(73) Tyson,M.

929 Tyson,M

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DIRECTOR EDITORIAL: Doru Someșan

DESIGN: Alexe Popescu

CORECTURĂ: Silvia Dumitrache, Rodica Crețu

DTP: Răzvan Nasea

Această carte este dedicată tuturor celor care se simt excluși – tuturor celor care au fost seduși, marginalizați, sedați, culcați la pământ și învinuiți pe nedrept.
Și celor incapabili de a primi iubire.

Prolog

Mi-am petrecut mare parte din cele șase săptămâni ce au despărțit primirea verdictului de viol de încarcerarea efectivă, călătorind prin țară și iubindu-mă cu multele mele prietene. Așa am știut eu să-mi iau rămas-bun de la ele. Când nu eram în tovărășia lor, respingeam orice propunere din partea femeilor. Oriunde mergeam, se găseau câteva care să mă ispitească: „Hai, vino cu mine, nu o să spun că m-ai violat. Te las să și filmezi dacă vrei“. Mult mai târziu am înțeles că era maniera lor de a-mi spune: „Știm că nu ești vinovat“. Dar, la vremea aceea, nu am înțeles ce vor să spună. Le răspundeam nepoliticos. Durerea prin care treceam era prea mare ca să mai pot înțelege ce îmi spuneau ele cu adevărat. Eram un ins ignorant, nebun și rău, care încă nu se maturizase cu adevărat.

Parte din furia mea era de înțeles. Eram un puști de 25 de ani ce tocmai primise o condamnare de 60 de ani de temniță pentru o crimă pe care nu o comisese. Vreau să repet aici ce am spus în fața juraților, pe tot parcursul procesului, la condamnare, la audierea pentru eliberare condiționată, la eliberarea propriu-zisă, și ce voi continua să spun până ce voi părăsi lumea asta. Eu nu am violat-o pe Desiree Washington. Ea știe asta, Dumnezeu știe asta, iar consecințele faptelor sale sunt crucea cu care ea va trebui să trăiască pentru tot restul vieții.

Agentul meu, Don King, îmi tot repeta că nu voi fi acuzat. Îmi spunea că lucrează la chestia asta, la achitarea mea. În plus, îl angajase pe Vince Fuller, cel mai bun avocat pe care îl poți avea pentru un milion de dolari. Vince era avocatul lui Don pe probleme fiscale. Probabil că Don îi datora bani. Mi-a fost clar de la bun început că nu mi se va face dreptate. Procesul nu urma să se desfășoare în New York sau în Los Angeles, ci în Indianapolis, Indiana, unul dintre fostele bastioane ale Ku Klux Klan. Judecătoarea, Patricia Gifford, lucrase în trecut ca procuror pe infrafracțiuni sexuale și era cunoscută drept „Călăul“. Juriul de „semeni“ care m-a condamnat avea în componență doar doi oameni de culoare. Un al treilea negru fusese scos dintre jurați după ce, în holul hotelului în care erau cazați, avusese loc un schimb de focuri. Judecătoarea l-a eliminat din pricina „dispoziției sale psihice“. Mda, dispoziția lui era că nu-i convenea mâncarea de la restaurantul hotelului.

În mintea mea, eu nu aveam semeni. Eram cel mai tânăr campion la categoria grea din istoria boxului. Un titan, reîncarnarea lui Alexandru cel Mare. Stilul meu era de o îndrăzneală totală, apărarea îmi era impecabilă; eram o fiară. Este uimitor la ce iluzii de grandomanie te poate duce combinația dintre stima de sine foarte scăzută și un ego scăpat de sub control. După procesul chinuitor, zeul între oameni care eram a trebuit să-și miște fundul încă o dată în sala de judecată, pentru a-și primi pedeapsa.

Înainte de acea ultimă vizită la tribunal, mi-am zis să încerc un ultim apel divin. Calvin, bunul meu prieten din Chicago, mi-a povestit despre o vrăjitoare care ar fi știut cum să producă o vrajă care să mă țină departe de pușcărie.

„Te piși într-un borcan, îl umpli cu hârtii de 500 de dolari, apoi îl ții trei zile sub patul în care dormi, după care i-l duci femeii, pentru ca ea să se roage deasupra lui“, mi-a explicat Calvin.

„Deci gagică asta clarvăzătoare o să scoată bancnotele pișate din borcan, o să le usuce și apoi o să meargă cu ele la cumpărături. Dacă cineva ți-ar da o bancnotă de 500 pișată, ți-ar păsa că nu e curată?“ l-am întrebat pe Calvin. Aveam

reputația unui mână-spartă, dar povestea asta era prea mult chiar și pentru mine.

Ulterior, niște prieteni au încercat să-mi facă cunoștință cu un preot voodoo. Au venit la mine însoțiți de un tip îmbrăcat la costum. Omul nici măcar nu arăta a vraci voodoo. Nenorocitul ăsta trebuia să trăiască undeva într-o mlaștină și să umble îmbrăcat cu un dashiki*. Mi-am dat seama imediat că e un escroc. Mi-era clar că nu avea nicio putere, nimic. Nici măcar un plan de ceremonie nu avea. A notat ceva pe o bucată de hârtie și a încercat să-mi vândă câteva instrucțiuni. Îmi cerea să mă spăl cu un ulei ciudat, să mă rog și să beau niște apă specială. Dar eu la vremea aia mă hidratam doar cu coniac Hennessy, pe care nu aveam de gând să-l stric cu apă.

Așa am ajuns la un preot din Santeria** despre care se spunea că are puteri vrăjitoarești. Am mers în fața clădirii tribunalului într-o noapte, cu un porumbel și un ou. Eu am izbit oul de pământ, iar el a eliberat pasărea și a strigat „Suntem liberi!”. După câteva zile, mi-am îmbrăcat costumul gri cu liniile sale elegante și m-am prezentat în sala de judecată.

După ce am primit verdictul, echipa apărării a alcătuit un memorandum în numele meu. Un document impresionant. Doctorul Jerome Miller, director medical al Institutului Augustus din Virginia și unul dintre specialiștii de primă mână în infracțiunile sexuale ale adulților, m-a examinat și a spus despre mine că aș fi „un tânăr sensibil și rațional care suferă de niște probleme ce sunt mai curând rezultatul unor deficiențe de dezvoltare, și nu al unui spectru patologic“. Era convins că prin psihoterapie se poate lucra cu rezultate benefice pe termen lung asupra comportamentului meu. A concluzionat că „pedeapsa cu privarea de libertate va întârzia procesul de vindecare și chiar va produce regresie. Recomand cu tărie aplicarea altor măsuri cu potențial de ameliorare a devierilor și de descurajare a comportamentelor ilicite“.

* Cămașă înflorată purtată de bărbați în Africa de Vest.

** Santeria este un amestec religios cu statut de cult, din zona Caraibilor. Puternic influențat de romano-catolicism, pe filieră spaniolă.

Ofițerii care s-au ocupat de redactarea actului condamnării nu au inclus acest paragraf în dosar, după cum era de așteptat. În schimb, au inclus cu dragă inimă opinia procuraturii: „Analiza faptei și a făptuitorului l-a condus pe procurorul-șef, profesionist cu multă experiență în asemenea spețe, la concluzia că acuzatul este pasibil de a comite fapte similare și în viitor“.

Avocații mei au redactat o anexă cu 48 de mărturii asupra caracterului meu, adunate de la personaje dintre cele mai diverse – directorul liceului la care am învățat, lucrătorul social care s-a ocupat de mine în New York, văduva lui Sugar Ray Robinson*, mama mea adoptivă, Camille, hipnoterapeutul sportiv cu care am lucrat și șase dintre fostele mele iubite (împreună cu mamele lor). Toți au scris cuvinte emoționante despre comportamentul meu impecabil. Una dintre iubitele mele timpurii din Catskill i-a scris judecătorului însuși: „Am așteptat trei ani înainte de a mă culca cu domnul Tyson și nu m-a forțat niciodată la nimic. El iubește și respectă femeile și de aceea îl iubesc“.

Dar pentru a nu fi mai prejos de sine însuși, Don a trebuit să pluseze. King i-a solicitat reverendului William F. Crockett, Întâiul Maestru Ceremonial al Ordinului Arabic-Egiptian Antic al Altarului Mistic și Nobil al Americii de Nord și de Sud**, să scrie o scrisoare în apărarea mea. Reverendul a scris următoarele: „Vă cer să-l iertați de pedeapsă. Deși nu am vorbit cu Mike de când a început procesul său, am auzit că în prezent s-a dezvățat de a mai folosi cuvinte de profanare sau vulgare, că citește zilnic din Biblie, că se roagă și se antrenează“. Gogoși, evident. Nici măcar nu ne cunoșteam.

A existat și o scrisoare lacrimogenă scrisă de mâna lui Don și trimisă judecătorului. Citind-o, ai fi spus că sunt inventatorul unui leac pentru cancer, artizanul unui plan de pace în Orientul Mijlociu și că am o pasiune din a îngriji toate pisicile bolnave pe care le întâlnesc pe străzi. Vorbea despre

* Jucător american profesionist de box care a trăit între anii 1921–1989. Considerat și azi drept cel mai mare luptător din istoria boxului.

** Organizație religioasă americană, oficializată în 1870. Afiliată francmasoneriei.

munca mea alături de Fundația Make-A-Wish și despre vizitele în spitalele de copii. O informa pe judecătoarea Gifford despre obiceiul nostru de a da nevoiașilor câte 40 000 de curcani în fiecare an la Sărbătoarea Recunoștinței. Povestea despre cum am fost eu profund emoționat de întâlnirea cu Simon Wiesenthal* și despre cum m-am hotărât pe loc să donez o importantă sumă de bani pentru a sprijini vânătoarea de criminali naziști. Cred că Don uitase amănuntul că celebrul Klan îi detesta pe evrei la fel de mult ca pe negri.

Îmbălsămarea asta în sfințenie se întindea pe opt pagini. „Este un lucru cu adevărat neobișnuit ca un tânăr de vârsta lui să fie atât de preocupat de bunăstarea celorlalți, fără a mai pomeni de dedicarea sa și de simțul responsabilității. Sunt calități divine ale iubirii, ale împărtășirii cu semenii și ale altruismului. El este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu: unul dintre sportivii cei mai sensibili, blânzi, protectivi, iubitori și înțelegători din câți am întâlnit în experiența mea de 20 de ani în domeniul boxului.“ Zău că Don ar fi trebuit să susțină apărarea finală în locul avocaților mei. John Solberg, omul pe relații publice al lui Don, a fost singurul care a dat dovadă de bun-simț atunci când i-a scris judecătorului, spunându-i simplu: „Mike Tyson nu este un ticălos“.

Poate că nu eram un ticălos, dar eram cu siguranță un țânc arogant. În timpul procesului, am fost atât de arogant, că niciun complet de judecată din lume nu m-ar fi scos nevinovat. Nu am știut să fiu umil nici măcar în momentul damnării. Tot ce spusese răpătorii mei în scrisorile lor – filantropia mea, atenția față de semenii, grija față de cei nevoiași și infirmi – erau fapte pe care le făcusem pentru că *doream* să fiu o persoană umilă, nu pentru că *eram* o persoană umilă. Îmi doream asta cu disperare, dar în ființa mea nu exista nici măcar o singură fibră de smerenie.

Așadar, ne-am înarmat cu toate aceste mărturii despre caracterul meu și ne-am prezentat în fața judecătoarei Patricia Gifford, pe 26 martie 1992, pentru a primi verdictul.

* Scriitor austriac, supraviețuitor al Holocaustului. Cunoscut pentru operațiunile de vânătoare de naziști.

S-a permis audierea de martori, astfel că Vince Fuller a deschis ședința prin chemarea la bară a lui Lloyd Bridges, director executiv la Centrul Rezidențial Riverside din Indianapolis. Echipa apărării susținea că puteam fi iertat de pedeapsa cu închisoarea și că mult mai util ar fi fost să petrec timpul de pedeapsă într-un așezământ social, unde terapia putea fi combinată cu munca în folosul comunității. Bridges, pastor hirotonisit, conducea un astfel de program și a declarat imediat că aș fi un candidat de primă mână pentru un loc în echipa sa.

Dar procurorul secund l-a făcut pe Bridges să mărturisească faptul că existaseră recent nu mai puțin de patru cazuri de evadare din centrul pe care îl conducea. Apoi pastorul a trebuit să recunoască și că s-a întâlnit cu mine în casa mea din Ohio și că noi i-am plătit biletul de avion cu care s-a deplasat, iar asta a scufundat definitiv ideea ispășirii pedepsei într-un centru comunitar. Acum, tot ce mai conta era numărul de ani de pușcărie pe care urma să-l primesc.

Fuller s-a apropiat de boxa acuzaților. Sosise momentul în care avea să scoată din pălărie trucidările sale de un milion de dolari. Dar nici vorbă despre magie. A urmat o bălbâială de două parale: „Tyson duce pe umerii săi o povară imensă. Presa l-a demonizat. Nu trece o zi fără să apară în presă un articol despre problemele lui. Omul din articole nu este acel Tyson pe care eu îl cunosc cu adevărat. Eu cunosc un om sensibil, rațional, iubitor. Poate că în ringul de box este înspăimântător, dar în afara ringului nu e deloc așa“. Don King îmi spusese cu totul altceva despre arta acestui avocat, însă nu era rău nici așa. Doar că Fuller își consumase timpul alocat construind un portret al meu în chip de animal sălbatic, fiară cu sânge rece care urmărește strict satisfacerea nevoilor sexuale.

Avocatul a schimbat brusc subiectul și a povestit despre copilăria mea cumplit de săracă și despre adopția salvatoare a legendarului antrenor de box Cus D'Amato*.

* 1908-1985. Personaj legendar al lumii boxului, manager și antrenor care a dus pe culmile gloriei mai mulți sportivi, printre care și Tyson. Este mentorul lui Tyson – un adevărat tată adoptiv – și personaj-cheie în biografia sportivului.

„Dar există ceva tragic și aici“, a continuat avocatul. „D’Amato s-a concentrat doar pe box. Tyson, omul, nu a fost o prioritate în misiunea lui Cus D’Amato de a crea un star al sportului.“ Camille, partenera lui Cus pentru mulți ani, a fost pur și simplu revoltată de această declarație. Fuller urina cu nerușinare pe mormântul lui Cus, mentorul meu. A ținut-o așa încă multă vreme, paralel cu situația mea, așa cum fusese de la bun început.

După depoziția lui Fuller, a sosit momentul în care trebuia să iau chiar eu cuvântul. M-am ridicat și m-am dus în spatele podiumului. Nu fusesem pregătit cum trebuie pentru acest moment și nici măcar nu-mi notasem câteva idei pe o foaie de hârtie. În schimb, țineam strâns în pumn peticul de hârtie de la prostănacul acela care se ocupa cu voodoo. Și țineam cu dinții de o certitudine – în niciun caz nu trebuia să-mi cer scuze pentru ce s-a petrecut în camera mea de hotel în acea noapte fatidică. Mi-am cerut scuze de la oamenii din presă, de la oamenii din sala de judecată și de la celelalte participante la concursul Miss Black America, unde o cunoscusem pe Desiree, dar nu pentru acțiunile mele din camera mea de hotel.

„Comportamentul meu a fost cam mitocănesc. Asta recunosc. Dar nu am violat pe nimeni și nici nu am încercat să violez pe nimeni. Îmi pare rău.“ După care i-am aruncat o privire lui Greg Garrison, procurorul care s-a ocupat de cazul meu.

„Viața mea privată a fost deja azvârlită într-o temniță. Am fost rănit. Totul a fost un mare coșmar. Nu am venit aici pentru a implora iertare, doamnă. Mă aștept la ce este mai rău. Am fost deja crucificat. Am fost umilit la nivel mondial. Am fost umilit în societate. Sunt foarte recunoscător pentru susținerea pe care am primit-o, totodată. Acum sunt pregătit să fac față deciziei pe care o veți lua.“

Mi-am reluat locul în banca acuzaților, iar judecătoarea mi-a pus câteva întrebări despre rolul meu de model pentru copii. „Nu m-a învățat nimeni cum să mă descurc cu statutul de celebritate. Eu nu le spun copiilor că e bine să ajungă Mike Tyson. Cred că părinții sunt cel mai bun model pentru copiii lor.“

După asta, a sosit rândul procurorilor. Dar nu a mai luat cuvântul țărăniul de Garrison, cel care a susținut acuzarea pe tot parcursul procesului, ci șeful său, Jeffrey Modisett, prim-procurorul districtului Marion. A explicat zece minute cum bărbații cu bani și cu faimă nu ar trebui să beneficieze de privilegii. Apoi a citit dintr-o scrisoare semnată de Desiree Washington. „În dimineața zilei de 19 iulie 1991, am fost victima unui atac asupra corpului și a minții mele. Am fost atacată și imobilizată fizic până în punctul în care mi-a fost furată chiar ființa mea profundă. În locul personalității mele cristalizate în optsprezece ani de viață se întinde acum un sentiment rece al vidului. Nu sunt capabilă să spun cum va arăta viitorul meu. Pot să vă spun un singur lucru – fiecare zi după ziua în care am fost violată este o luptă în care încerc să învăț cum să am din nou încredere, cum să râd ca înainte și cum să o recuperez pe Desiree Lynn Washington, cea care a fost răpită din mine și dintre ai mei pe 19 iulie 1991. Când mă înfurii din cauza suferinței pe care atacatorul meu mi-a pricinuit-o, Dumnezeu mă luminează și mă face să înțeleg că el este un om bolnav din punct de vedere psihic. Sunt zile în care plâng când văd câtă suferință există în privirea mea, dar, totodată, sunt capabilă de milă față de cel care mi-a făcut rău. Dorința mea a fost și rămâne aceea de a-l vedea reabilitat.“

Modisett a lăsat foaia pe masă. „Deși a trecut ceva vreme de când a fost acuzat, Tyson tot nu înțelege. Lumea vrea să vadă acum dacă există cu adevărat justiție. Acceptarea propriei probleme este responsabilitatea lui. Acest om bolnav trebuie vindecat. Mike Tyson, violatorul, nu are ce căuta pe stradă.“ A recomandat o terapie de opt până la zece ani în spatele gratiilor.

În apărarea mea a luat cuvântul Jim Voyles, un avocat de prin partea locului, angajat de Fuller pentru a-i servi de consilier local; un tip grozav, plin de compasiune, inteligent și amuzant. A fost singurul avocat din echipa de apărare cu care am comunicat cu adevărat. În plus, era amic cu judecătoarea Gifford și un localnic ce ar fi reușit să-i emoționeze pe jurații din Indianapolis, orașul său. Eu i-am spus lui Don de la începutul procesului: „Hai să lucrăm cu tipul ăsta“. Voyles

mi-ar fi făcut soarta mai ușoară, dar Don și Fuller l-au făcut să pară un măscărici. Adică nu l-au lăsat să facă nimic. I-au pus în permanență pumnul în gură. Jim s-a simțit frustrat din cauza asta. Povestind experiența unui prieten, s-a descris ca „unul dintre cel mai bine plătiți cărauși de stilouri din lume“. Iată că sosise și momentul lui. A susținut cu pasiune soluția reabilitării în locul încarcerării, dar urechile care-l ascultau erau de-acum surde. Judecătoarea Gifford luase deja o decizie.

Judecătoarea a început prin a mă felicita pentru munca mea comunitară, pentru atenția față de copii și pentru faptul că „împart“ cu ceilalți din „bunurile mele“. Dar imediat a virat spre un monolog despre „violul de întâlnire“, subliniind cât de mult detestă acest concept. „Am reușit să introducem în definițiile noastre ideea că este perfect normal să faci ce vrei tu unei femei atâta vreme cât o cunoști pe aceasta sau ți-ai dat întâlnire cu ea. Legea este foarte clară atunci când explică noțiunea de viol. Nu se menționează nicăieri în lege nimic despre legătura preexistentă dintre agresor și victimă. Asocierea dintre cuvântul *întâlnire* și cuvântul *viol* nu schimbă prin nimic realitatea agresiunii.“

Eu nici măcar nu ascultam ce spune. Monologul ei nu avea de-a face cu cazul meu. Eu nu mă aflam într-o întâlnire cu Desiree, ci – cum ar spune marele comediant Bill Bellamy – într-un fel de vizită de lucru la domiciliu. Și asta era tot. Dar am revenit cu atenția în sală după ce am gândit cele de mai sus.

„Simt că acest om se află în pericol, deoarece ar putea comite din nou fapta pe care a comis-o“, a spus judecătoarea în timp ce mă țintuia cu privirea. „Nu ai antecedente. Și ai primit multe daruri de la viață. Dar ai dat cu piciorul la tot“, a mai spus ea, după care a făcut o pauză.

„La primul cap de acuzare, te condamn la o pedeapsă de zece ani“, a spus judecătoarea.

„Cățeaua naibii“, am murmurat în barbă. Minteia mi s-a închețosat brusc. Era pedeapsa pentru acuzația de viol. *Naiba să mă ia, poate ar fi fost bine să beau apa aia voodoo, m-am gândit.*

„La al doilea cap de acuzare, te condamn la o pedeapsă de zece ani.“ Don King și toți amicii mei au vociferat puternic. Asta era pedeapsa pentru că mi-am folosit degetele. Cinci ani pentru fiecare deget. „La al treilea cap de acuzare, te condamn la o pedeapsă de zece ani.“ Pentru folosirea limbii. Vreme de 20 de minute. A fost probabil un record mondial, cel mai lung cunnilingus ce a avut loc în timpul unui viol.

„Pedepsele vor fi ispășite concomitent“, a adăugat judecătoarea. „Vei plăti, de asemenea, amenda maximă de 30 000 de dolari. Patru ani din pedeapsă vor fi suspendați și înlocuiți cu patru ani de probațiune. În acest timp vei face o cură psihanalitică cu doctorul Jerome Miller și vei face muncă comunitară cu tineri delincvenți, însumând 100 de ore“.

Fuller a sărit ca ars și a început să explice de ce ar trebui să mi se acorde eliberarea pe cauțiune, în vreme ce Alan Dershowitz, mult lăudatul avocat al apărării, pregătea apelul de recurs. Dershowitz a observat dintr-un punct pasiv momentul pedepsei. După ce Fuller și-a încheiat depoziția, pe scenă a urcat Garrison, țărănoiu. Mulți mi-au spus ulterior că aș fi fost o victimă a rasismului. Dar eu cred că oameni precum acești Garrison și Modisett căutau doar un pic de glorie în lumina reflectoarelor. Nu părea să le pese cu adevărat de rezultatul legal al procesului; erau preocupați să le apară numele la ziar și să le crească valoarea în propriii ochi.

Garrison a afirmat răspicat că sunt „un violator, un om violent care a greșit și va mai greși. Dacă îl găsiți nevinovat pe acest individ, riscați să diminueți din gravitatea faptei sale, din calitatea justiției, și riscați, de asemenea, să expuneți și alte persoane inocente agresiunii pe care un om vinovat de o crimă sexuală o poate comite din nou, dacă i se dă voie să-și continue nestingherit stilul de viață“.

Judecătoarea a fost de acord. Fără acordarea dreptului de cauțiune. Adică direct la pușcărie. Gifford tocmai urma să încheie procedurile, când în sală s-a creat dintr-odată agitație. Avocatul Dershowitz se ridicase, își strânsese lucrurile și se precipitase gălăgios către ieșirea din sală, amenințând că pleacă pentru „a face dreptate“. Au urmat câteva clipe de

confuzie ce au fost spulberate de judecătoarea Gifford cu ciocănelul ei. Țsta era sfârșitul. Șeriful de district a venit spre mine pentru a mă lua în custodie. M-am ridicat, mi-am scos ceasul de la mână și cureaua de la pantaloni și i le-am dat lui Fuller, împreună cu portofelul meu. În primul rând de bănci stăteau două dintre multele mele admiratoare, iar acum plângeau de se rupea cămașa pe ele. „Te iubim, Mike“, auzeam cum șopteau printre suspine. Camille s-a ridicat și și-a făcut loc până la banca acuzaților. Ne-am îmbrățișat ca de rămas-bun. Apoi șeriful ne-a condus pe mine și pe Jim Voyles către ieșirea din spate a tribunalului.

M-au dus la stația de recepție a noilor pușcăriași. Acolo am fost atent controlat, amprentat și introdus în sistem. Afară mă aștepta o gașcă de reporteri care înconjuraseră mașina cu care urma să fiu dus în detenție.

Voyles m-a avertizat „să țin haina peste mâinile încătușate atunci când vom ieși“. Glumea? Eu începeam să-mi revin din obnubilarea care mă copleșise în sala de tribunal și furia își spunea acum cuvântul. Ar trebui să-mi fie rușine să mă arăt încătușat? Dar onoarea mea? Dacă-mi ascund cătușele, nu sunt un laș? Jim credea că expunerea cătușelor m-ar fi putut pune într-o situație rușinoasă, or, eu credeam exact contrariul. Nu, trebuia să fiu văzut cu brățările lor de oțel la mâini. Nu mă interesează gura lumii, cei câțiva care îmi înțeleg situația trebuie să mă vadă cu cătușele la mâini. Așa e școala luptătorilor.

Am ieșit din clădire și am ridicat cu mândrie mâinile în sus în drum spre mașină. Am rânjit superior, de parcă aș fi vrut să zic: „Ce mizerie, vă vine să credeți așa o mizerie?“. Poza asta cu mine ieșind mândru de la tribunal a făcut înconjurul lumii. Am intrat pe bancheta din spate în mașina poliției și Jim s-a înghesuit lângă mine.

„Acum am rămas doar noi, țărane“, am glumit eu.

Prima destinație a fost un centru de diagnostic ce avea să stabilească în ce grupă de încarcerați urma să fiu introdus. M-au dezbrăcat complet și m-au pus să mă aplec pentru un control rectal. Mi-au dat apoi niște tentative de pijamale și papuci de casă. Am fost trimis la Centrul de Tineri din

Plainfield, acolo unde sunt trimiși infractorii de nivel doi și trei*. Până am ajuns la destinația finală, eram deja consumat de furie. Aveam să le arăt eu lor cum se face pușcărie. În stilul meu. Acum mi se pare amuzant, dar ce mult mi-a luat până când am înțeles că femeia aceea micuță care a fost judecătorul procesului meu mi-a salvat viața atunci când m-a trimis la închisoare.

* Sistemul american de justiție presupune, printre altele, niveluri de infracțiuni pe aria de acoperire. Nivelul doi se referă la infracțiuni regionale, iar nivelul trei include crima organizată la nivel național și internațional.

1

Ne tot ciondăneam cu unii care își ziceau Băieții Puma. Eram în 1976, în cartierul meu, Brownsville, Brooklyn, și toți erau de-ai locului. Eu, pe atunci, îmi făceam veacul cu o gașcă din zona Rutland Road, care-și zicea Motanii și era compusă în principal din băieți de prin Crown Heights. Eram o grupare de spărgători de locuințe și unul dintre prietenii noștri interlopi fusese acostat de Băieții Puma, așa că le-am dat întâlnire în parc, pentru socoteală. În mod obișnuit, noi nu foloseam arme, dar situația curentă o solicita; am furat niște pistoale, un Magnum de 35 și o pușcă M1 cu tot cu baionetă, de pe vremea Primului Război Mondial. Habar nu aveți ce poți găsi prin casele oamenilor.

Mărșăluim prin cartier cu armele la vedere și suntem stăpânii străzii, nimeni nu ne supune și poliția nu intră acolo ca să ne poată opri. Nici măcar nu am învelit pușca în ceva, astfel că am mers pur și simplu cu ea la vedere, pasând povara de la unul la altul de-a lungul străzilor.

„Bă, ia uite-!“, a țipat prietenul meu, Ron Haitianul. „E gagiu’ ăla cu Puma roșii și cu imitația aia de eșarfă roșie de la gât.“ Ron îl reperase pe omul nostru. Când ne-am pus să-l fugărim, mulțimea din piață s-a despărțit în fața noastră cum s-au despărțit apele Mării Roșii în fața lui Moise. Și bine au făcut, că imediat unul dintre amicii mei a

deschis focul. La auzul bubuiturii de pistol, lumea s-a panicat cu adevărat.

Cum înaintam spre ținta noastră, am observat că vreo câțiva dintre Băieții Puma se ascunseseră în spatele unor mașini parcate. M-am răsucit cu pușca M1 în mână și am dat cu ochii de un munte de om ce ținea o armă ațintită asupra mea.

„Ce mama naibii faci aici?“, mi-a spus. Era Rodney, fratele meu mai mare. „Mișcă de aici imediat.“

Am ieșit din parc și m-am dus acasă. Aveam zece ani.

Mereu spun că sunt sămânța de scandal a familiei mele, dar, când privesc în urmă, îmi amintesc că o bună parte a copilăriei mele am fost un copil chiar ascultător. M-am născut la spitalul Cumberland, situat în partea dinspre Fort Green a Brooklynului, statul New York, la 30 iunie 1966. Primele mele amintiri sunt cele din viața de spital, deoarece am fost tot timpul bolnav la plămâni. Odată, ca să primesc mai multă atenție, am muiat degetul în niște detergent lichid și apoi l-am băgat în gură. Au fugit cu mine la spital imediat. Bunica mi-a dăruit, cât am stat în spital, o pușcă de jucărie. Dar cred că am stricat-o tot atunci.

Nu cunosc multe amănunte despre trecutul familiei mele. Mama mea, Lorna Mae, era din New York, dar se născuse în Sud, în Virginia. Fratele meu a vizitat o dată locul în care a copilărit mama și la întoarcere a povestit cum pe acolo nu e nimic în afară de parcuri de caravane. Așa că pot să afirm despre mine că sunt un frate negru născut într-o parcare de caravane. Bunica mea, Bertha, și sora ei au lucrat în anii '30 ai secolului trecut pentru o albă, într-o vreme în care puțini albi acceptau negri ca angajați, și au fost atât de recunoscătoare, încât au numit-o pe mama mea după femeia albă pentru care au lucrat – Lorna. Cu banii câștigați acolo a trimis-o Bertha pe Lorna la colegiu.

Gena de knockout s-ar putea să o am de la această bunică. Un văr al mamei mi-a povestit că soțul din familia pentru care lucra Bertha își cam bătea nevasta, chestie care bunicii mele nu-i plăcea deloc. Era o femeie destul de masivă.

„Să nu mai pui mâna pe ea“, i-a spus bărbatului agresiv într-o zi.

El a luat totul în glumă, așa că bunica l-a lăsat lat cu o singură lovitură. Când s-au revăzut a doua zi, omul a întrebat-o respectuos: „Cum vă simțiți, doamnă Price?“. Era un om schimbat. Nu și-a mai lovit niciodată soția.

Pe mama toată lumea a plăcut-o. La vremea când m-am născut eu, ea era gardian la Penitenciarul pentru Femei din Manhattan, dar studia pentru a deveni profesoară. L-a cunoscut pe tata după ce și-a făcut cei trei ani de colegiu. El s-a îmbolnăvit la un moment dat, așa că ea a renunțat la școală pentru a avea grijă de el. Pentru o femeie așa de educată ca ea, nu prea a știut să-și aleagă bărbații.

Despre familia tatălui meu nu știu multe. De fapt, nici pe tata nu l-am cunoscut prea bine. Mi s-a spus că el este tatăl meu. Pe certificatul meu de naștere, în dreptul rubricii „tată“, scrie Percel Tyson. Dar eu, sora mea și fratele meu nu l-am cunoscut niciodată pe omul ăsta.

Nouă ni s-a spus că tatăl nostru biologic este Jimmy „Curlee“ Kirkpatrick Jr. Dar nu l-am văzut prea des în peisaj nici pe el. De-a lungul copilăriei, am tot auzit despre Curlee proxenetul, care obișnuia să facă bani pe spinarea femeilor. Brusc, Curlee a devenit diacon într-o biserică. Din cauza asta, de fiecare dată când aud pe cineva că se recomandă drept preot, răspund cu „Da, știu, popa lu' pește“. Dacă te uiți bine la ei, popii au ceva din charisma unui proxenet. În biserică ei pot să facă ce vor cu oamenii. Așa că pentru mine sunt toți „episcopii lu' pește“ și „popii lu' pește“.

Curlee trecea regulat pe la noi. Cu mama nu vorbea deloc. Parca mașina în fața casei și claxona, iar noi ieșeam. Ne băgam în Cadillacul său și ne imaginam că mergem într-o excursie în Coney Island sau Brighton Beach, dar, de fapt, dădeam câteva ture de cartier, după care el ne aducea înapoi, ne dădea niște bani, o pupa pe sora mea, mie și fratelui meu ne strângea mâinile și asta era tot. Poate ne mai vedeam abia peste un an.

Primul meu cartier a fost Bed-Stuy, în Brooklyn, un cartier decent al clasei muncitoare. Toată lumea se știa cu toată lumea. Viața decurgea destul de normal, dar nu aș spune că era calmă. Serile de vineri și de sâmbătă ne teleportau în Vegas.

Mama organiza acasă petreceri cu poker la care veneau toate prietenele ei, majoritatea brave funcționare în sectorul viciilor. Mama îl trimitea pe Eddie, iubitul ei, după o sticlă de tărie pe care o vindeau la păhărel, îndoită cu apă. La fiecare a patra mână, cel care câștiga la masa de cărți trebuia să suplimenteze mizele, astfel încât Casa să câștige niște bani. Mama le gătea aripioare. Fratele meu își amintește că, pe lângă prostituate, mai veneau la noi în casă tot felul de interlopi sau detectivi sub acoperire. La noi îi găseai pe toți.

Mama era ceea ce se cheamă „mână-spartă”. Îi ajuta pe toți și avea mereu câteva prietene și câțiva bărbați acasă. Consumau alcool în continuu. Ea nu fuma marijuana, dar, pentru că toți prietenii ei fumau, le refăcea în permanență stocurile. Ea fuma doar țigarete Kool 100. Toate prietenele ei erau prostituate de meserie ori cel puțin obișnuiau să se culce cu bărbați pentru bani. Nimic sofisticat, nu chestii de lux și nici măcar prostituție de stradă. La mama își puteau lăsa copiii când se duceau să se întâlnească cu bărbații pe care îi taxau pentru sex. Uneori când se întorceau, aveau sânge pe hainele lor, așa că mama le ajuta să se curețe și să se pună pe picioare. Într-o zi, când am revenit acasă, am găsit un bebeluș alb în sufragerie. *Ce-i tâmpenia asta?*, m-am gândit. Cam așa arăta viața mea pe atunci.

Rodney, fratele meu, era cu cinci ani mai mare decât mine și prea multe în comun nu aveam. Era un tip ciudat. Noi eram niște puștani negri din ghetou, dar el era ca un om de știință; mereu experimenta câte ceva și era înconjurat de tot felul de tuburi și instalații. Avea chiar și o colecție de monede. Eu îi ziceam mereu că „astea-s chestii pe care le fac albi, nu noi”.

Odată s-a dus la laboratorul de chimie al Institutului Pratt, un colegiu din apropierea cartierului nostru, și a luat de acolo niște chimicale pentru un experiment. A doua zi, când a plecat de acasă, m-am furișat în camera lui și am început să adaug aiurea apă în recipiente, până când am reușit să produc o mică explozie care a spulberat o fereastră și i-a incendiat camera. După episodul ăsta, a început să-și închidă camera cu un lacăt.

Ne ciondăneam mult, dar erau doar certurile obișnuite dintre frați, nimic altceva. Poate mai puțin în ziua în care l-am

tăiat cu o lamă de ras. Mă bătuse, nu mai știu din ce motiv, iar apoi se culcase. Eu și sora mea, Denise, eram fanii unui serial de televiziune cu medici, unde văzusem cum aceștia îi operează pe pacienți. I-am spus surorii mele: „Putem face și noi asta. Rodney ne va fi pacient. Eu voi fi doctorul și tu asistenta“. Și ne-am pus pe treabă. Am început cu brațul stâng al fratelui nostru. I-am ridicat mâneca de la cămașă și i-am șoptit asistentei: „Scalpel, te rog“. Soră-mea mi-a dat o lamă. L-am tăiat puțin și sângele a ieșit imediat. „Soră, avem nevoie de spirt“, am spus eu și ea mi-a dat sticla din care am turnat peste tăietură. Rodney s-a trezit în strigăte de durere și ne-a fugărit prin toată casa. Eu m-am ascuns după mama. A rămas cu o cicatrice de toată frumusețea.

Ne și distram împreună. Odată, pe când ne plimbam pe bulevardul Atlantic, Rodney mi-a spus: „Hai să dăm o tură pe la fabrica de gogoși“. Furase cândva gogoși de la fabrica asta și am bănuț că vrea să-mi arate că poate să o facă din nou. Am găsit poarta deschisă. El a intrat, a reușit să ia câteva cutii cu gogoși, dar, dintr-odată, poarta s-a închis și au început să apară paznicii. Fratele meu mi-a dat cutiile și eu am fugit cu ele acasă, unde eu și Denise ne-am pus pe gogoșile alea și fețele ne erau, după un timp, albe de la făină. Mâncam cuminți lângă mama noastră, care stătea de vorbă cu o vecină.

„Fiul meu a luat cu brio examenul de admitere la Brooklyn Tech“, se lăuda ea vecinei. „E un elev așa de bun; e cel mai bun din clasa lui.“

Exact atunci a tras în fața casei o mașină de poliție și în mașină cine să fie? Polițiștii îl aduseseră acasă pe fratele meu, dar, când acesta a auzit-o pe mama cum îl laudă, i-a rugat să nu-l lase acasă. L-au dus direct la Spofford, un centru de detenție pentru minori. Eu și soră-mea am ras cu bucurie toate gogoșile din cutiile furate.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții alături de sora mea, Denise. Ea era cu doi ani mai mare decât mine și răsfățata cartierului. Nu avea prieteni, ci doar prieteni foarte buni. Dar dacă cumva erați dușmani, era mai înțelept să o ocolești. Făceam împreună plăcinte de noroi, urmăream la televizor lupte și filme cu karate și o însoțeam pe mama

noastră la cumpărături. Duceam o viață liniștită, care a fost curmată brusc, când eu aveam șapte ani.

A avut loc o recesiune de pe urma căreia mama a ajuns șomeră și noi toți am fost evacuați din apartamentul nostru drăguț din Bed-Stuy. Au venit niște oameni și ne-au scos toată mobila în stradă. Noi, cei trei copii, am stat afară și am păzit mobila până ce mama a găsit un loc în care să ne mutăm. Îmi amintesc cum veneau copiii din cartier și mă întrebau: „Mike, de ce mobila voastră e pe stradă, Mike?“. Le-am spus doar că ne mutăm. Un vecin ne-a adus un platau cu mâncare.

Am nimerit în Brownsville. Un loc vizibil diferit de cel pe care tocmai îl părăsiserăm. Oameni mai gălăgioși, mai agresivi. Un cartier înspăimântător și foarte dur. Mama nu era obișnuită cu genul acela de negri violenți și s-a simțit intimidată, așa cum ne-am simțit cu toții, de altfel. Totul era ostil în permanență; fără clipe de răgaz. În fiecare zi goneau prin cartier mașini de poliție cu girofarurile pornite, ambulanțele erau o prezență obișnuită; auzem tot timpul împușcături și geamuri care se sparg, oamenii erau tăiați cu cuțitul pe stradă. Eu și fratele meu am fost o dată jefuiți chiar în fața casei noastre. Aveam prilejul să vedem cu ochii noștri răfuieli cu împușcături. Totul părea desprins dintr-un vechi film de Edward G. Robinson. Priveam, iar uimirea noastră creștea din ce în ce: „Oaau, lucrurile astea se întâmplă cu adevărat, nu doar în filme!“.

Dar cartierul nu ducea lipsă nici de sex. Oamenii de acolo păreau, în majoritatea lor, foarte dezinhibați. Nu era ceva surprinzător să auzi pe stradă: „Suge-o“ sau „Hai să-mi dai niște limbi“. În vechiul nostru cartier nu auzai niciodată așa ceva pe stradă. S-a întâmplat odată ca un ins să mă tragă de pe stradă cu forța într-o clădire părăsită și să încerce să mă molesteze. Nu m-am simțit niciodată în siguranță pe străzile acelea, iar după un timp nu ne-am mai simțit în siguranță nici măcar în propriul apartament. Petrecerile mamei au încetat, odată mutați în Brownsville. Mama și-a făcut, în cele din urmă, niște prieteni prin vecini, dar nimic comparabil cu viața socială de care avea parte în Bed-Stuy. Poate din cauza asta a și început să bea așa de mult. Nu și-a mai căutat de lucru.

Îmi amintesc de cozile lungi de la centrul de ajutor social unde mergeam cu mama. Așteptam ore întregi și, uneori, se întâmpla să ajungem la ghișeu chiar la cinci după-amiaza, ora închiderii, și să ne trezim cu ușa trântită în nas, exact ca în filme.

Și în Brownsville am fost evacuați. De mai multe ori. Din când în când, nimeream în câte un loc drăguț, din mila vreunui iubit sau prieten al mamei. Dar, de regulă când ne mutam, ne mutam la mai rău – de la sărăcie la sărăcie lucie și mai departe până la limita supraviețuirii. La un moment dat, am ajuns să locuim în clădiri părăsite, unde nu aveam încălzire, apă curentă și, de multe ori, nici măcar electricitate. Iarna dormeam toți patru în același pat, pentru a ne încălzi. În cele din urmă, inevitabil, venea cineva și ne scotea și din locurile alea. Mama făcea orice pentru a ne asigura un acoperiș deasupra capului. Se culca cu oamenii de care nu-i păsa absolut deloc. Așa a fost viața noastră.

Mama nu a vrut să ne ducă la un centru pentru oamenii străzii, așa că eram mereu în căutare de clădiri abandonate. Era traumatizant, dar ce puteam face? Urâsc asta la mine, lecția asta pe care am învățat-o de la mama – să faci orice pentru a supraviețui.

Una dintre primele mele amintiri este imaginea oamenilor de la serviciile sociale căutând bărbați sub patul mamei mele. Vara mergeam la centrele speciale pentru a mânca pe gratis micul dejun și masa de prânz. Le spuneam lucrătorilor de la centru că „am nouă frați și surioare“ și îmi puneau mai multă mâncare în pachet. Mă simțeam ca un erou de război când îmi ieșea schema asta. Eram foarte mândru când reușeam să procur ceva pentru familia mea. Vă puteți imagina comedia asta? În frigider găseam doar tentativele de sendvișuri aduse acasă de la centru și cutiile mici, portocalii, cu lapte. Invitam oameni acasă și-i întrebam: „Frate, ți-e foame? Vrei să mănânci? Avem haleală“. Aveam o atitudine de parcă am fi cumpărat mâncarea aia cu sudoarea frunților noastre. Dar era doar mâncare gratuită luată de la centrele de ajutor social.

Ca adolescent, am fost ceea ce se numește „băiatul mamei“. Mereu am dormit cu mama mea. Sora și fratele meu au

avut tot timpul camerele lor, dar eu am dormit în cameră cu mama până când am împlinit cincisprezece ani. S-a întâmplat o dată ca mama mea să se culce cu un bărbat, iar eu să dorm lângă ei. Cel puțin așa a crezut mama; că dormeam. Sunt convins că astfel de episoade au avut un impact asupra mea, dar ce pot face? Am fost expulzat din dormitorul mamei și am primit canapeaua în momentul în care în peisaj a intrat iubitul ei, Eddie Gillison. Iubirea lor a fost una cu adevărat disfuncțională. Băutură, ceartă, sex, despărțire, băutură, ceartă, sex. Se iubeau cu adevărat, chiar dacă iubirea lor era bolnavă.

Eddie era un tip scund, parcă cioplit dintr-o bucată, originar din Carolina de Sud. Când l-am cunoscut noi, lucra la o fabrică Laundromat. La școală nu prea îi plăcuse și, când fratele și sora mea au ajuns în clasa patra, deja nu mai putea să-i ajute nicidecum cu temele pentru acasă. Eddie era genul de bărbat care voia să controleze, dar mama era o femeie foarte dominatoare, așa că scandalul era ceva obișnuit la noi acasă. Vreun fel de ceartă se isca în fiecare zi și adesea era chemată poliția, care nu putea să facă altceva decât să încerce să-i liniștească. Uneori ne implicam toți ai casei în certuri. Îmi amintesc de o ceartă dintre mine, mama și Eddie, care, la un moment dat, a degenerat în bătaie. Eu am sărit între ei în încercarea de a îmi apăra mama, iar Eddie m-a pocnit așa de rău în stomac, că m-am prăbușit instantaneu. Cred că am spus ceva de genul: *Căcat, omule, nu-mi vine să cred că m-ai lovit*. Eram doar un puști! Din cauza asta nu-mi lovesc niciodată copiii. Nu vreau să mă privească ca pe un monstru când vor ajunge la maturitate. Dar pe vremea copilăriei mele, încă se credea că bătaia e ruptă din rai. Nu se agita nimeni când era bătut un copil. Azi e o crimă pentru care mergi la pușcărie.

Eddie și mama se certau de la orice – alți bărbați, alte femei, bani, control. Eddie nu era vreun înger. Se culca cu prietenele mamei mele atunci când acestea veneau în vizită și se îmbătau, iar mama adormea. Apoi se certau. Felul în care țipau și se atacau cu obiecte era un spectacol barbar. Se blestemau și se înjurau: „Te bag în mă-ta, căcănarule!”

sau „Cioară împuțită, să mi-o sugi!“... Iar noi țipam la rândul nostru: „Mămico, nu, oprește-te!“ Pe când aveam șapte ani, la o ceartă, Eddie a pocnit-o pe mama și i-a scos dintele de aur. Mama a pus imediat la încălzit o oală mare cu apă. Nouă ne-a spus să ne băgăm sub plapumă, ceea ce fratele meu și sora mea au și făcut, dar nu și eu, complet absorbit de o emisiune cu lupte pe care o urmăream. Ca o vulpe, mama s-a mișcat grațios prin cameră, s-a asigurat că fratele și sora mea au intrat sub plapumă și apoi a dispărut înapoi în bucătărie. Eddie stătea pe canapea lângă mine când am auzit o bufnitură și am văzut cum aterizează oala cu apă fierbinte în capul lui Eddie. M-a stropit și pe mine puțin. Apa clocotită care m-a atins mi-a lăsat impresia unei greutate de o tonă ce mă strivește.

„Aaaaaaaa!“, urla Eddie fugind pe holul blocului. Eu am fugit după el. El s-a oprit, s-a răsucit și m-a înșfăcat. „Vai, dragule, dragule, cățeaua naibii te-a lovit și pe tine, nu?“, mi-a spus. „Da, m-a lovit cățeaua, au, au, m-a lovit.“ L-am adus înapoi în casă și i-am scos cămașa. Gâtul, spatele și jumătate de față erau acoperite de bășici. Arăta ca o reptilă. L-am întins pe podea, în fața ferestrei de aerisire, și sora mea s-a așezat lângă el. A luat o brichetă, a sterilizat vârful unui ac la flacăra brichetei și apoi i-a spart una câte una bășicile lui Eddie. Plângeam și eu, și ea, iar eu i-am dat lui Eddie o monedă de 25 de cenți pentru a-l mai înveseli.

Privind în urmă, întotdeauna consider că mama era victima. Și e adevărat, Eddie o cam bătea. Cred că feministele ar aplauda reacția ei din ce am povestit mai sus, dar nu pot să nu mă gândesc: *Cum poți să faci așa ceva omului pe care îl numești iubitul tău?* Asta m-a făcut să înțeleg că mama nu a fost vreo Maica Tereza. A făcut și ea o grămadă de porcării, dar el nu a părăsit-o. Ba chiar, după ce l-a opărit, el s-a dus la magazin să-i cumpere de băut. Astfel a răsplătit-o el pentru ce i-a făcut. Iată de unde provin cumplitele mele disfuncții sexuale.

Astea sunt culorile copilăriei mele. Oameni care se iubesc și-și crapă căpățânile și sângerează ca niște câini ai străzii. Se iubesc, dar se înjunghie. Am fost terifiat de propria familie. Am crescut printre femei dure, femei care se băteau cu bărbații.

De asta eu nu am considerat niciodată lovirea unei femei un tabu, deoarece am crescut printre femei capabile să te ucidă. Trebuia să te lupți cu ele, altfel riscai să fii înjunghiat sau împușcat. Ori puteau chiar să aducă peste tine o gașcă de bărbați care să te violeze și să te bată. Doar pentru că te considerau un gunoi.

Și de lumea din afara casei eram la fel de speriat cum eram de lumea din casă. Mersul la școala publică era un coșmar. Eram un băiat scund și timid, aproape efeminat de timiditate și mai vorbeam și sâsâit. Colegii îmi spuneau „băiețelul-zână“, deoarece mă vedeau mereu pe lângă soră-mea. Așa îmi spusese mama; să stau cu sora mea, că ea este mai mare și poate avea grijă de mine. Îmi mai spuneau și „Ike împuștitul“ sau „jegosul naibii“, deoarece, pe vremea aia, nu prea știam eu ce este igiena. Noi acasă nu aveam apă caldă sau duș și, dacă rămâneam cumva fără butelie, nici apă nu puteam încălzi. Mama a încercat să mă educe în ce privește igiena, dar mare lucru nu s-a prins de mine. Îmi amintesc cum umplea câte o căldare cu apă caldă și mă freca bine cu săpun. Dar căruți puști îi pasă de igienă? Am învățat, în cele din urmă, cum stă treaba, dar nu acasă, ci pe stradă, de la băieții mai mari. De la ei am aflat de Brut, Paco Rabanne și Pierre Cardin.

Școala la care mergeam era foarte aproape de apartamentul în care locuiam, dar, cum mama era în cele mai multe dimineți leșinată de la băutură, obișnuiam să merg singur la școală. Atunci încasam eu toate șicanele și bătăile celorlalți copii. Mă înjurau – „Pleacă naibii de aici, cioroi împuștit“. Tot timpul trebuia să îndur abuzurile lor. Ei mă pocneau în față și eu fugeam. La școală, copiii se luau de mine, în cartier, eram jefuiți cu arma la tâmplă pentru câteva monede. Să te jefuiască niște puști cu arma în mână chiar în scara blocului în care locuiești, asta e ceva incredibil de dur.

Un punct de cotitură în viața mea de copil au fost ochelarii de vedere. Am mers cu mama la un test optic și s-a dovedit că sunt miop. Mama m-a obligat să port ochelari. Erau îngrozitori. Într-o zi, mergeam către casă la ora prânzului, cu niște chiftele învelite într-o folie de aluminiu, pentru a nu se răci, când un tip mă oprește și mă întreabă dacă am

bani la mine. „Nu am“, i-am răspuns eu. A început să mă buzunărească și a încercat să-mi ia nenorocitele de chiftele. Eu încercam să rezist: „Nu, nu, nu!“. L-aș fi lăsat pe nemernic să-mi ia banii, dar niciodată mâncarea. M-am încovrigat ca un scut în jurul pachetelului meu cu chiftele. Tipul a început să mă lovească în cap și apoi mi-a luat ochelarii, pe care i-a aruncat în rezervorul de benzină al unui camion. Am reușit să fug acasă, cu chiftele cu tot. Pe indivizii de teapa ăștia ar fi trebuit să-i zdrobesc pur și simplu, doar că erau atât de tupești și de lipsiți de scrupule, încât aveam sentimentul că ei știu ceva ce eu nu știu. „Nu mă bate, lasă-mă, lasă-mă!“, era tot ce le puteam spune. Până în ziua de azi mă simt un laș pentru că i-am lăsat să-mi facă asta. Să te simți neajutorat, ăsta e un sentiment al naibii de ciudat. Nu-l uiți niciodată. Ziua în care băiatul acela mi-a aruncat ochelarii în rezervorul camionului a fost ultima zi în care am mai mers la școală. A fost sfârșitul educației mele formale. Aveam șapte ani și pur și simplu nu m-am mai dus la școală.

Am mai intrat în școală doar dimineața, ca să mănânc micul dejun. Câteva ore după micul dejun obișnuiam să mă plimb prin cartier. Apoi reveneam la școală pentru a mânca de prânz. Când se terminau orele, mă duceam și eu acasă. Într-o bună zi din primăvara anului 1974, cum mă plimbam eu prin cartier, m-au abordat trei băieți. Au început să-mi scoțcească prin buzunare: „Bani ai?“, m-au întrebat. Le-am răspuns că nu am. „Tot ce găsim este al nostru“, mi-au mai spus în timp ce-mi întorceau pe dos buzunarele. Nu au găsit nimic. M-au întrebat: „Unde te duci? Nu vrei să zbori cu noi?“.

„Cum adică?“, am întrebat eu.

Ne-am dus la școală și m-au pus să escaladez gardul și să le arunc din interior câteva cutii cu lapte. Apoi am colindat străzile și, la un moment dat, mi-au spus să intru într-o clădire abandonată.

„Stați un pic, nu știu ce să zic“, am ezitat eu. Dar eram unu contra trei. Am intrat cu toții și ei mi-au spus: „Acum urcă pe acoperiș, piticule“. Nu eram sigur că nu au de gând să mă omoare. Am urcat și, spre surprinderea mea, am găsit pe acoperiș o cușcă cu porumbei. Băieții ăștia puneau

pe picioare o afacere cu porumbei. Am devenit curierul lor, sclavul și băiatul bun la toate. Curând, am constatat că păsările se găseau, de fapt, într-o stare jalnică, motiv pentru care adesea nu puteau să zboare decât până pe următorul acoperiș. Eu trebuia să cobor, să identific clădirea pe care s-au oprit, să găesc o cale de a ajunge pe acoperiș și să le sperii ca să plece de acolo. Fugăream bieteile păsări cât era ziua de lungă, dar mi se părea amuzant. Îmi plăcea să-mi petrec timpul în compania păsărilor. Îmi plăcea chiar și să merg la magazinul veterinar pentru a le cumpăra semințe. Gașca în care mă băgasem era destul de dură, dar băieții începuseră să mă simpatizeze pentru că făceam tot ce-mi cereau. Toată copilăria mă simțisem în plus oriunde aș fi nimerit, dar acolo, pe acoperiș, mă simțeam acasă. Îmi era clar că acolo e locul meu.

În următoarea dimineață, m-am dus la clădirea respectivă, dar, când m-am apropiat, băieții de pe acoperiș au început să arunce cu cărămizi după mine. „Bă, prostule, ce cauți aici? Vrei să ne furi păsările?“, a strigat unul dintre ei. Oau, eu chiar crezusem că mi-am găsit o casă printre băieții ăia.

„Nu, nu, nu“, am răspuns eu. „Voiam doar să văd dacă nu vreți să mă duc să cumpăr de mâncare pentru păsări sau dacă nu vreți să le fugăresc.“

„Serios?“, a răspuns băiatul. „Vino sus, piticule.“ M-au trimis să le cumpăr țigări. Erau o gașcă de băieți cu sânge rece, crescuți pe străzi, dar nu mă deranja să fiu sclavul lor, pentru că mă entuziasma compania păsărilor. Îmi plăcea enorm să văd cele sute de păsări cum dau niște ture în aer și apoi revin pe acoperiș.

Creșterea porumbeilor voiajori era un adevărat sport în Brooklyn. Toți, de la capii mafiei la copiii străzii, se ocupau cu asta. E ceva inexplicabil, îți intră în sânge pur și simplu. Am învățat cum să mă port cu păsările și care le sunt particularitățile. Treptat, am ajuns un fel de maestru al creșterii porumbeilor și asta m-a făcut foarte mândru de mine. Toată lumea dădea drumul la porumbei în același timp, miza fiind capturarea porumbeilor celorlalți cu prilejul asta. Ceva asemănător curselor de cai. Dacă ți-a intrat în sânge, nu

te mai oprești. De atunci, oriunde aș trăi, îmi construiesc o cușcă și îmi procur câțiva porumbei.

Într-o zi, când eram pe acoperiș și ne îngrijeam de păsări, a urcat la noi un tip mai în vârstă. Era Barkin, prietenul unuia dintre frații băieților de pe acoperiș. Când a văzut că prietenul lui nu e acolo, ne-a spus să-i transmitem că îl așteaptă la discoteca de la centrul de recreere din cartierul nostru. Discotecile astea erau într-adevăr locuri în care se întâlneau adolescenții să danseze, doar că nu prea arătau ca în desenele animate. Noaptea, până și numele stabilimentului se transforma, din Centru de Recreere în Săgetătorul. Toți jucătorii cartierului mergeau acolo, toți peștii, toți spărgătorii de case, hoții de buzunare și cei care se ocupau cu ruptul lăntișoarelor de la gâtul fraierilor, precum și cei care se îndeletniceau cu fraudele bancare. Era un bârlog al fărădelegii.

Ne-am dus și noi la centru în seara respectivă. Aveam șapte ani și nu știam nimic despre ce înseamnă să te îmbraci pentru discotecă. Habar nu aveam că se impune să treci pe acasă, să faci un duș și să-ți alegi cele mai bune haine, iar abia apoi să te duci la dans. Ceilalți băieți din gașca columbofilă așa au făcut. Dar eu m-am dus de pe acoperiș direct la discotecă, cu hainele împruțite și decorat din cap până-n picioare cu rahat de pasăre. Credeam cu naivitate că băieții de pe acoperiș mă vor primi în gașca lor la discotecă, doar fugăream toată ziua nenorocitele alea de păsări pentru ei. Când am ajuns la ei, s-au strâmbat dezgustați și și-au zis între ei: „Ce pute așa? Ia uitați-vă la prostul ăsta nespălat“. Toată discoteca a râs și toți s-au luat de mine. Eu m-am blocat, nu am știut ce să fac; absolut toți râdeau de mine, a fost un moment traumatizant. Plângeam, dar și râdeam cu toate puterile în același timp, sperând din tot sufletul să fiu privit ca unul de-ai lor. Barkim a fost cel care a văzut că sunt îmbrăcat cu aceleași haine și căruia i s-a făcut milă de mine. A venit la mine și mi-a spus: „Hei, piticanie, ieși naibii de aici. Vino mâine dimineață la opt pe acoperiș“.

La opt dimineața am fost pe acoperiș. Barkim a apărut în scurt timp și a început să-mi facă morală. „Nu e posibil să apari în locuri din alea îmbrăcat ca un boschetar. Ce mama

dracului faci? Noi suntem băieții care produc.“ Vorbea repede și mă străduiam să înțeleg fiecare cuvânt pe care mi-l spunea. „O să vii cu noi la produs, Piticule. Ești pregătit pentru asta?“.

Așa m-am luat cu Barkim și am început să-l însoțesc la spargerii de locuințe. Mă puneă să intru prin ferestrele prin care el nu încăpea și să-i deschid ușa din interior. Odată ajuns înăuntru, Barkim începea să cotrobăie prin sertare, spărgea seiful, îi jefuia efectiv. Luam casetofoane, casete audio, bijuterii, arme, bani. După primul jaf, m-a dus în centru, pe strada Delancey, și mi-a cumpărat niște haine, niște teniși mișto și o haină căptușită cu blană de oaie. În noaptea aia, m-a dus la o discotecă și acolo erau și unii dintre cei care făcuseră mișto de mine în seara precedentă. Nu m-a recunoscut nimeni, de parcă aș fi fost altă persoană. Era incredibil.

Prin Barkim am cunoscut eu lumea infractorilor. Înainte de el, nu furasem un capăt de ață în viața mea. Niciun colț de pâine, nicio bomboană, nimic. Nu eram un copil cu tendințe antisociale. Nici nu aveam curaj pentru așa ceva. Dar Barkim mi-a explicat că, dacă arăți decent, lumea te respectă. Când ești îmbrăcat cu lucruri fine, după ultima modă, treci drept un tip fin. Ai ceea ce se numește statut social.

Barkim m-a dus la un parc pentru cei care se dădeau cu rolele, pe bulevardul Utica, iar acolo i-am cunoscut pe cei care se autointitulau Gașca Rutland Road. Erau niște puști, cam pe la doisprezece ani, dar toți se îmbrăcau ca bărbații. Paltoane, pantofi din piele de crocodil, blănuri de iepure, pălării cu boruri mari. Purtau doar haine de firmă, Sergio Valente, Jordache, Pierre Cardin. Am fost impresionat. Barkim mi-a explicat ce era cu ei – erau hoți de buzunare, hoți de bijuterii, bandiți. Dar erau încă niște copii. Mergeau la școala publică purtând ceasurile lor opulente, inelele și lanțurile lor de aur. Conduceau mopaturi. Oamenii îi numeau răufăcători, dar noi îi consideram negri buni de produs. Nebunie curată.

Barkim mă prezenta celor de pe stradă drept „fiul“ său. Avea doar câțiva ani în plus față de mine, dar în terminologia străzii asta însemna că trebuie să fiu respectat. „Ăsta e băiatul meu pe stradă; suntem familie, împreună jefuim și

furăm. Este micuțul meu aparat de produs bani. Nu vă luați de negrul ăsta.“ Așa că oamenii care îl respectau *trebuiau* să mă respecte și pe mine acum. Barkim m-a învățat de cine să mă păzesc, care erau oamenii în care nu trebuia să mă încred, deoarece ar fi luat și pielea de pe mine. Viața mea semăna cu cea a lui Oliver Twist. El îl avea pe Fagin care îl învăța tot ce trebuia să știe. Barkim îmi cumpăra multe haine, dar nu îmi dădea prea mulți bani. Dacă făcea vreo câteva mii de dolari la un jaf, mie îmi dădea 200. La opt ani, 200 de dolari înseamnă totuși ceva. Uneori îmi dădea să port pentru câteva zile vreo bijuterie furată.

Cu Gașca Rutland Road am ajuns la un nou nivel de infraționalitate. Băieții din gașcă erau, în majoritatea lor, caraibieni din zona Crown Heights. Barkim îi cunoștea pe cei din vechea gașcă, pe Motani. Eu am început să ard gazul cu cei din GRR, divizia de juniori a Motanilor. M-am implicat în micile lor aventuri de hoție. Mergeam dimineața la școală ca să mâncăm micul dejun și apoi, pe durata orelor, ne plimbam cu autobuzele și cu trenurile ca să furăm din buzunare. Cu ei am început și eu să simt că aparțin de ceva. Eram cu toții egali, atât timp cât puneam la comun bunurile furate.

Poate că unii dintre cei care vor citi aceste rânduri îl vor judeca pe adultul Mike Tyson și îl vor considera un infractor, dar eu vorbesc despre lucruri care s-au întâmplat acum mai bine de 35 de ani. Eram doar un puști în căutare de iubire și acceptare și singurul în loc în care le-am găsit a fost strada. Asta a fost educația pe care am primit-o eu și ăștia au fost profesorii mei. Infractorii mai în vârstă îmi spuneau mereu: „Nu ar trebui să faci asta; du-te la școală“, dar eu nu am vrut să-i ascult, cu toate că erau foarte respectați pe străzi. Îmi ziceau să merg la școală, în timp ce ei tâlhăreau. Și mă respectau, pentru că știam cum să produc bani. Mai puneam și eu câte ceva deoparte pentru amicii mei care aveau nevoie de bani. Cumpăram băutură și țigări pentru noi toți. Am început chiar să achiziționez și noi porumbei. Dacă aveai păsări bune, oamenii te respectau pentru asta. Trăiam într-o continuă goană după furturi și haine noi. Înțelesesem cum mă priveau oamenii atunci când apăream bine îmbrăcat, cu

haina mea îmblănită și cu pantofii Puma nou-nouți. Aveam și un costum de schi, cu tot cu ochelari speciali, galbeni, dar nu văzusem niciodată o pârtie de schi. Habar nu aveam cum se pronunță Adidas, dar știam foarte bine cum mă face să mă simt o pereche de teniși.

Un băiat din GRR m-a învățat cum să descui lacăte. Dacă găsești o cheie care să intre în broască, te joci cu ea până ce butucul se uzează și apoi se deschide. Era incredibil! Deschideam tot felul de lacăte în spatele cărora găseam argintărie, bijuterii, arme și grămezi de bani. Eram așa de fericiți, că râdeam și plângeam în același timp. Uneori, nici nu puteam lua tot ce găseam. Nu puteam ieși pe stradă cu brațele pline de furăciuni, așa că pur și simplu ne umpleam ghiozdanele până la refuz cu ce găseam prin casele oamenilor.

Odată, jefuiam o casă împreună cu un prieten, Curtis. Proprietarii erau originari din Caraibe, la fel ca și Curtis. Era beznă și deodată am auzit: „Cine e acolo? Tu ești, iubire?“. Am crezut că e vreo glumă proastă de-ale lui Curtis, care vrea să mă sperie. „Încerc să găsec vreo armă și banii. Tu caută seiful, în regulă?“ „Ce spui, dragă?“ Mi-am dat seama că nu era Curtis. Proprietarul casei era întins pe canapea. M-am repezit către ieșire. „Curtis, nu e bine. Hai să ieșim de aici, e cineva înăuntru“, i-am spus amicului meu. Dar Curtis era un perfecționist. El voia să și încuie ușa, nu doar să ieșim și să fugim naibii. Eu am șters-o imediat. Proprietarul a deschis ușa și l-a lovit pe Curtis în cap de l-a lăsat lat. Chiar am crezut că a murit. L-am revăzut abia peste un an. Era viu, dar avea figura distrusă, atât de rău îl lovise atunci omul ăla. Mda, o viață cam dură pentru noi, cei din prima linie.

Argintăria și bijuteriile le duceam la Sal, un magazin din Utica, și la Sterling.

Eram foarte mic, dar cei de la magazin știau că umblu cu cei mari. Cei de la magazin știau că vin cu chestii furate, dar nu mă puteau păcăli, pentru că eu cunoșteam prețurile. Știam clar ce vreau.

Uneori, când ne prindea amiaza pe străzi, căutam pur și simplu o școală, intram în cantina ei, luam o tavă, stăteam la rând pentru mâncare și mâncam. Poate că vedeam ceva ce ne

plăcea, poate că vreun elev făcuse greșeala să vină la școală cu inelul frăției din care făcea parte și atunci, înainte de a părăsi cantina, îl jefuiam.

Căutam tot timpul să arătăm bine când ieșeam pe afară, deoarece tinerii negri care arată ca niște boschetari au parte numai de probleme pe străzile orașului. Așa că noi arătăm tot timpul drăguț și inofensiv. Aveam la noi ghiozdanele noastre drăguțe și ochelarii de copii cumiști și eram îmbrăcați cu pantaloni curați și cămăși albe, ca la școala catolică.

După vreun an de cărdășie, am început să comit spargerii de unul singur. Eram destul de eficient, dar vagabondajul și hărjoneala cu ceilalți erau mai amuzante decât spargerea de locuințe. Pe stradă puteam rupe lanțul de la gâtul unei femei și poliția sau vreun erou spontan ne fugăreau prin cartier. Riscurile erau mai mari și profiturile mai mici, dar era mult mai incitant. Pentru asta îți trebuia minimum un partener. De multe ori nici nu plănuiam aceste lucruri, doar se întâmpla să te întâlnești cu cineva cunoscut și instantaneu se forma o echipă de răufăcători.

Exista competiție și în treaba asta. Urcam în autobuz și uneori găseam deja o echipă la lucru. Când se întâmpla asta, obișnuiam să ne facem simțită prezența. Asta se numește „a trezi autobuzul“. Șoferul anunța prin difuzor: „Doamnelor și domnilor, în autobuz a urcat un grup de tineri. Aveți grijă la buzunarele dumneavoastră deoarece vor încerca să fure“. Coboram la prima stație și cealaltă gașcă din autobuz venea după noi.

„Bulangiilor, ați trezit autobuzul!“, țipau ei după noi. Dacă erau mai mari, luam bătaie și eram jefuiți de tot ce găseau asupra noastră.

Băieților nu le plăcea să meargă cu mine la furat din buzunare, deoarece nu aveam răbdare și nici nu eram la fel de priceput ca ei. Nu aveam finețea necesară, de genul „Stai, pe negrul ăsta îl fac eu, fac așa și așa și-i intru în buzunar“. Eram mai bun la luat oamenii prin surprindere.

Orice tip puternic poate lua pe cineva prin surprindere. Dar importante erau dexteritatea și viclenia. Hoții își dau seama când sunt luați în vizor și-și spun: *Ăștia mă pândesc, mai bine*